

הגויים? אמרתי לו: "שמע, בעניינים של איגודים מיקצועיים אני לא רואה הבדל בין גוי ולאגוי, אנחנו לא מורידים את המיכנסים, לא רואים את ההבדל שם". אחרי זה האיש מהסתדרות בא אלי יום אחד ואמר לי: "תשמע, משה, אני מוכרח להגיד לך דבר אחד. אתה בפרוש משוגע". אמרתי לו: "יכול להיות גם האמא שלי אמרת, אבל תסביר למה אתה מתכוון?" אז הוא אומר לי: "איך אתה עושה דבר כזה? בפני נציג ההסתדרות אתה אומר לאיגוד הבריטי שאנחנו מאפיה, והשמצת אותנו וכל זה?"

אמרתי לו: "נכון, אני אמרתי את זה, ואני חוזר ואומר את זה. אני אומר את זה בכל פורום". אז הוא אומר לי: "תשמע, הדו"ח מונח על שולחנו של משל, והוא רתח מעכש! הוא אמר: אנחנו חייבים עם הבחור הזה אייפאשר יהיה לקפוץ עלי, ובכך התיישבו לחכות לי וישמיץ אותנו בצורה כזאת!" אז אמרו לו שעם הדבר הזה אייפאשר יהי לקפוץ עלי, ובכך התיישבו לחכות לי בסיבוב, כמו שאמרים.

אנחנו הוועד היחידי שלא רק דיבר, אלא ניסה גם לעשות הרבה, לפחות בעניין של קצא"א. האמת היא שאני מוכרח להודות שנכשלת. מבלי להיכנס פה לפרטים, נכשלת, ואני אומר את זה בבושת-פנים. בעניין ועדה-תחזוקה של א"על, כשכולם ישבו ושחקו, אני היחידי שניגשתי והצעתי להם עזרה, מבלי לדעת אפילו את פירטי הסיכסוך, ודברים כאלה היו עוד רבים.

כל זה חרה להסתדרות בצורה איומה, והם חיכו לי כשאני עשיתי את השביתה האחרונה, שכרגע לא הייתי רוצה להיכנס לסיבות שלה, הם קפצו על זה כמוצאי שלל רב. מהיגם שביתתים הסיכסוך עם קצא"א נגמר, לדאבוני בכישלון — לדעתי, כישלון של כל העובדים בארץ, והם חשבו שהנה, הופ, הגיעה ההזדמנות, ופתחו בפסטיבל.

לתוך הפסטיבל הזה נקלע, גם-כן בטעות — אולי טעות שהוא מצטער עליה היום — יהושע פרץ.

קצוץ: הכועל העברי כבר מזמן אינו פועל, אלא עבד!

בסיכומי של דבר, אני רוצה לומר דבר פשוט: לא ייתכן שגוף במדינה, ככלל גוף במדינה דמוקרטית, יבוא ויאמר שהוא מייצג עובדים, ובכל מקרה שהעובדים נאבקים, ההסתדרות אף פעם לא קמה ואומרת: "רבותי, העובדים האלה צודקים".

היא תמיד מופיעה בתור איזה מין מכבה-אש, איזשהו קיסטינג'ר: בוא, אני אתורך בנייכם, לעזאול! אתה לא מתווק, אתה האיגוד שלי! אתה צריך לעמוד לימני!

אורי אכנרי: עזרת לי להבין מדוע ירוחם משל, בישיבות הוועדה-הפועל, אינו מדבר עליך בחיבה הכי רבה. אתן עכשיו את המיקרופון לסעדיה דרעי, אולי טוב להתוועק מן ההסתדרות היתה מכתביה, גם למעצות פרץ, ויש מילחמה של עם ישראל נגד יהושע פרץ. אז אולי טוב שמישהו אחר מעובדיה-הנמל יסביר לנו מה, בעצם קרה בנמל, אבל קודם-כל נחזור לשאלה היסודית: מה דעתכם על ההסתדרות?

סעדיה דרעי: ההסתדרות היתה תמיד עסקנית, רוב החברים במוסדות שלה, כימעט כולם, היו אנשים שנתמנו לא לפי בחירת ציבור הפועלים, אלא לפי בחירת הקנוניות. אין להתוועק מן ההסתדרות היתה מכתביה, גם למעצות הפועלים, איזה נציג עובד יקודם ממיפעל אחד למישהו, ציבור הפועלים ער לכן בחקופה האחרונה, והוא לא נותן את ההזדמנות לעסקנים, אלא לאט-לאט לוקח את היוזמה, מתארגן, פוקח את עיניו, ומתבסס. מה ההסתדרות עושה במשך כל התקופה שהיא מכתנת? לאיזה מטרה הגיעה? אנחנו עדים לתופעה המזוהה שהי ההסתדרות היא המדכאת את ציבור הפועלים.

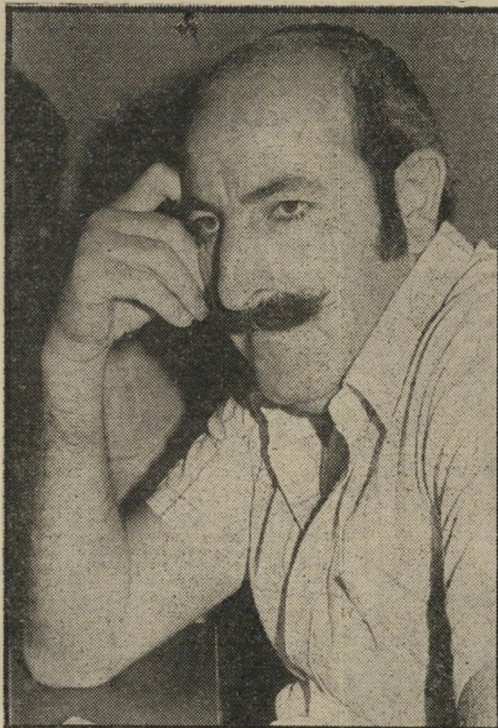
לא ייתכן שהפסטיבל, שבעלי הצוארון-הלבן יתנו חינוך לילדים שלהם כמו שצריך, ואותו פועל שכיר, שהנציג שלו נאבק, יבוא וידחו אותו! מי צריך להגן על אותו נציג באותו מיפעל? ההסתדרות! היכן ההסתדרות במאבקים האלה? איפה תפקידה של ההסתדרות? תפקידה של ההסתדרות, לפי דעתי, הוא לתת יד לציבור הפועלים, וציבור הפועלים צריך להטיק את מסקנותיו מן המצב הקיים עכשיו. לא ייתכן שמוכ"ל ההסתדרות בכבוד-רוב-ועצמו יכהן בצמרת המצומצמת של מיפלטת העבודה, ובדואי שם מכתבים לו מה לומר ומה לעשות.

הדיכוי הוא בעיצומו, זה מתחיל להפחיד, מתחיל להפחיד את מי? את אותם נציגים הנאבקים ונלחמים על עוד גרוש, על עוד לירה, על הכבוד האישי של העובד, על גאוותו של העובד ומישפחתו! כדי שיוכל לתת חינוך מתאים לאותם ילדים אומללים!

את מי ההסתדרות מייצגת? אותו עובד שיצטרך — ובמיוחד מדובר במי שישפחה שהיא ברוכתיילדים — להביא שניים או שלושה ילדים לתיכון, איו מוכרת הוא צריך לשם כך? ולא נתעלם מכך שרוב עובדי המדינה, בשירותים וגם בתעשייה, עדיין לא — כפי שמפורסם בעיתון — מרוויחים הון-יתעשות. מי מרוויח את זה, רבותי? העיתוי

קצוץ: ..מה יעזור לנו הבכי'?

דרעי: הדיכוי מתחיל להפחיד!

נות זה הסילוף של הדברים! וכישלונה של ההסתדרות, שהיא לא מגיבה בנושאים האלה.

את מי ההסתדרות מייצגת? אותו עובד, שיצטרך לשלוח את ילדיו לתיכון, היסט פעמיים, הם ייצאו פושעים, אני נהפכתי קצת לשומר-ידת מאז מילחמת יום-כיפור, כי עברתי תקופה קשה במילחמה — אני חושב שאותן הברות ואותם בחורים — יצטרכו לצאת זונות ופושעים. זה מה שמחפשים לעשות לאותן מישפחות ברוכות-ילדים, ואני מתנגד על המילה שאמרת, בבושת

לוי: ..ההסתדרות זה בלוף, זה רמאות, ולא קשה להוכיח...

פנים אני אומר זאת, אבל אני מבקש שהקהל יסלח לי על מה שאני אומר, זה בגלל שכואב לי נורא. ההסתדרות, לדעתי, חייבת לבוא ולהגיד: נכשלת בתפקידי, אין לי מה לייצג את הציבור, אני מייצגת את רוב המיפעלים במדינה, אני מוצלת את הציבור, ההסתדרות צריכה להשתחוות ולומר: לפי דעתי, הזכות הלגיטימית של ציבור הפועלים היא לייצג בעצמו את האינטרס של הפועלים.

אני רוצה לגעת גם קצת בנמלא-אשדוד, ושוב, כתוצאה מאותה תעמולה, מאותן השמצות שהפיצו כלפי אדם נאמן במדינה, ועשו ממנו גורם לשונאי אחיו בעבודה. נמלא-אשדוד, עם כל הבעיות שהיו בו, ועם כל השביתות

שהכריזו עליהן יומם ולילה — ואני אחראי על מה שאני אומר, כי אני מייצג את הגוף הגדול ביותר בנמלא-אשדוד, תיפעול, שמייצג לא פחות מאלפיים ומשהו עובדים — לא השבתנו את הנמל אפילו יום אחד, רבותי! היו שביתת-האטה — אבל אף אחד לא יתייב את השני לעבוד יותר משמונה שעות בלי נורמה ופרמיה. זכותי הלגיטימית לעבוד שמונה שעות כמו מישרה, כמו בית-חרושת, ולא נתעלם מכך שאי-נמל הוא עובד קשה; מי שאומר: לוחץ על כפתור, המישטח או הארז או השק נכנס באופן אוטומטי לבטן האוניה — הוא הי עדיין באשלייה של הטכנולוגיה, זהו שקר.

רבותי, נמל אשדוד לא שבת אף יום אחד על המאבק הלגיטימי, על הנורמות והפרמיות, וכאן באה התעמולה של רשות-הנמלים, אשר היה בכוחה ובחקציבה לשלם לרישיות-התעמולה האלו, באנו אנחנו כציבור, והוכחנו זאת גם במישפט ההסתדרות המפורסם, צדקי-צדק תרדוף! ואנחנו הוכחנו את הצדק, וגם במישפט ההסתדרות הוכחנו את עצמנו בלי פרקליטים, בלי עורכי-דין, בלי נציבות המדינה, שעזרה להסתדרות.

נכון, יהושע פרץ סגר את שער הנמל במשך ארבע וחצי שעות.

אנחנו קיבלנו את מישמרי-הגבול בברכה! כשכא, סיירנו איתו בנמל, הכרנו אותו לציבור הפועלים, ישבנו בארוחה הגיגית, קיבלנו גם מיכתב משרה-המישטרה, אשר מהלל את אותה קבלת-פנים נלהבת ואת שיתוף-הפעולה עם מישמרי-הגבול, אנחנו גם אמרנו — מבחינת גניבות, מבחינת כל מי שייחפס, הוא יתן את הדין על כך. אותו שוטר, באותו בוקר, הכיר את פרץ שלושה ימים לפני-כן, אכלנו ארוחת-צהריים במאהל של מישמרי-הגבול עם שריה-המישטרה, אכלנו עם מפכ"ל המישטרה, רוזוליו, והוא לחץ לו את היד אולי איזה עשרים פעם. התקרית עם פרץ היתה תכסיס מבויים, מכוון.

לפי דעתי, דעת-הקהל העויינת לנו זה כתוצאה מרישי-תות-התעמולה, אשר הסיחו את הדעת מאותם הגנבים במדינה, של מאות מיליונים לירות, מאותם הנכשלים, מייצגי המדינה, אשר לפי דעתי אוצר הציבור היה בידם, המיסים שאנחנו שילמנו — ואני מדבר על השכירים, שהלוקש הלבן שלהם, של הפועל, מובא למסדה-הכנסה.

דרעי: ..לא ייתכן שבעל הצוארון הלבן ישלח את ילדיו לתיכון, ואנחנו לא!

אז הם רצו פשוט מאד להשכיח את כל הנושא הזה, להעביר את תשומת-הלב אל קצא"א, אל משה לוי, אל יהושע פרץ.

אני חושב שהפועלים יצטרכו להיות ערים ולהתלכד, ויפה שעה אחת קודם, כי אחרת, הפועל השכיר יישבר, ולא רק הפועל השכיר, אם הפועל השכיר לא ירוויח, גם בעלי-החנות לא ירוויח, לא יהיה לו למי למכור, האחרות שלו תירקב, ואז המיטחר במדינה ייהרס, על הפועלים להתארגן ולשלוח את נציגיו, גם בבחירות להסתדרות ובכל מוסד אחר.

אורי אכנרי: מה עושה המישטרה בסיכסוכי-עבודה? איך פועל בית-המישפט לעבודה, בסיכסוכים האלה? נפתח בקצא"א, נדמה לי שלכם יש מה להגיד על הנושא הזה, יותר מאשר למישהו אחר.

קצוץ: לפני שאענה על שאלה זו, אענה על שאלה אחרת, מאז השביתה אני קצת רוגני, מה שאנחנו עושים פה עכשיו, הוא לשבת ולבקר את כולם, חוץ מאשר את עצמנו.

היתה השביתה שלנו, שהיתה שביתה קלאסית: לא על שכר, ולא על תנאים, ולא על תוספות, רק על הזכות לעבוד.

לפי דעתי, ואני אומר דברים חמורים, הרבה יכעסו עלי — הפועל הישראלי, המילה "פועל" כבר מונח צריכה לרדת ממנו, אפשר להצמיד לו "עבד ישראלי".

האם אנחנו כולנו יודעים מה מעוללים לנו? מי היא ההסתדרות, ומה היא עושה לנו? ועם מי היא משתפת פעולה, בכל הנושאים שעליהם הרחיבו פה את הדיבור, על תוספת-יוקר ועל שכר-לימוד? מדוע אנחנו באים לכנסים כאלה ויושבים ובוכים? מה זה יעזור לנו? היתה הזדמנות קלאסית לכל פועל בארץ לרכב על גבנו, בשביתה שלנו, אנחנו התחלנו, למעשה, בשביתה שלא פורסמה באמצעי-התקשורת בצורה נכונה. התחלנו בשביתה רגילה, הזכות של כל פועל, כשהוא מקיים שביתה, היא לשבות עם כלי-עבודתו ולדאוג שהשביתה תימשך!

בעיקבות שביתה קודמת, שהמישטרה התערבה בה באופן לא-ישרי, לא העזו להגוף דיגלי-מישטרה ולא הצהירו שהם מישטרה, הם חשבו שהפעם הם יבואו ביתר-מרץ, עם דגלים ועם שוטרים ועם הכל — ואז ניבהל, שום פועל בארץ לא העז לעזור לנו — לא לעזור לנו, לעזור לעצמו! היה ברור לכולם: זה היה הניסיון הראשון בארץ להפעיל מישטרה נגד שובתים, ומאז קרו כבר כמה מיקרים.

קצת אני מצטער, וקצת אני שמח, החלק הסאדיסטי בי שמח, כשאני הייתי בצרה, לא ביקשתי שיעזרו לי — ביקשתי שכל אחד יעזור לעצמו, אנחנו היינו גוף קטן, שיכלו לשבור אותו בקלות, אילולא היה לו הגיבוי של